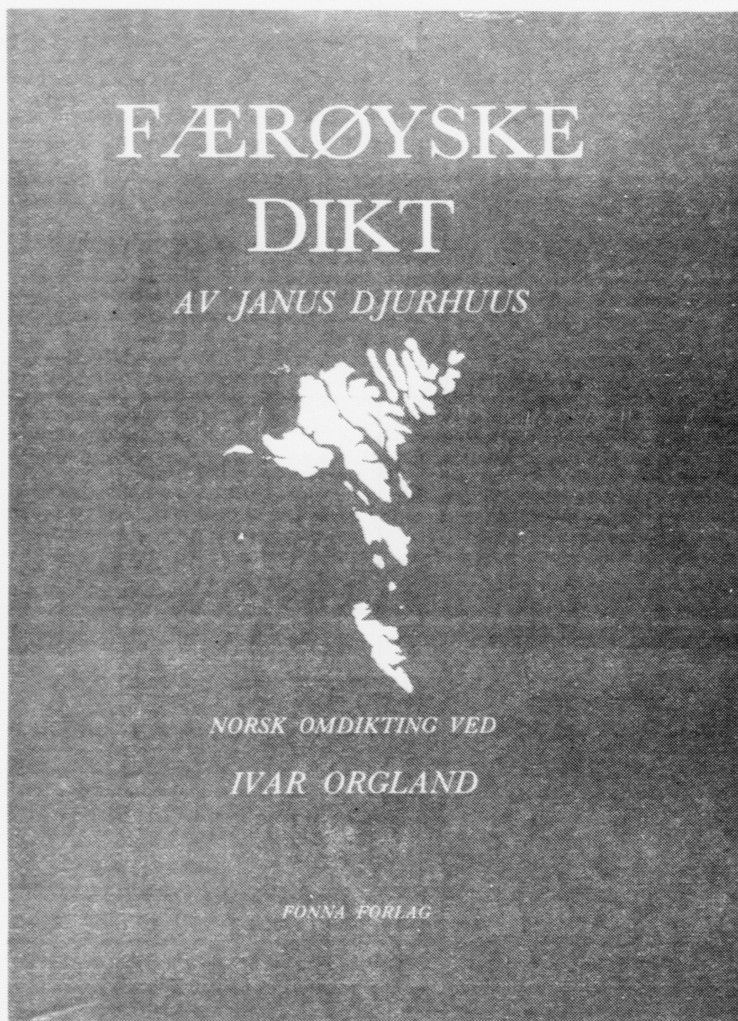

Janus Djurhuus skapte epoke i færøysk dikting. Han viser eit suverent herredøme over det færøyske språket, som han var den fyrste til å gje rang som diktarspråk på høgd med andre kulturspråk i Europa.

Ivar Orkland

Bókini fæst eisini í:

H. N. Jacobsens Bókahandli, Tórshavn
Nýggja Bókhandli, Tórshavn
Hjalmar Jacobsen, Tórshavn
H. J. Bókasøluni, Tórshavn
Alfa Bókahandli, Klaksvík
Bókabúðini, Saltangará
Páll Hera Nolsøe, Trongisvági

*Føddur 26. februar 1881
 Deyður 31. august 1948*

Under overskrifta „Hovedskikkelsen i nyere færøsk Litteratur J. H. O. Djurhuus“ prentar Dimmalætting i nr. 93 for året 1945 ein kronikk i Politiken, der redaktør, cand. theol. A. M. Jørgensen har skrive om „Den færøske Digter J. H. O. Djurhuus, der kan se tilbage paa et langt Livs litterære Virksomhed“. I denne kronikken, som vi skal gje att nokre delar av, heiter det til innleiing:

„Mon der er flere end nogle ganske faa Retfærdige, som overhovedet ved, at det mindste og tillige mest særprægede nordiske Folk, Færingerne, paa deres eget Sprog har en Litteratur, der i alle Spektrets Farver bryder det færøske Lynne, og giver Udtryk for et rigt nuanceret Sindelags Indstilling til Livets Problemer? Som Regel træffer man en vag og uklar Forestilling om Færøerne som et uvirkeligt Nisserige à la Jørgen Falk Rønne „Lykkens Land“ — en ganske forkert Opfattelse, der har placeret færøsk Aandsliv i en ufortjent Afkrog af den almindelige Bevidsthed. En af Grundene til, at moderne færøsk Litteratur er saa forholdsvis ukendt paa vore Breddegrader, er den Omstændighed, at denne Litteratur paa enkelte Undtagelser nær — saaledes den alt for tidlig afdøde Jørgen-Frantz Jacobsens Forfatterskab med Hovedværket Romanen „Barbara“ og Digteren William Heinesen — fremtræder i sin egen sproglige Iklædning, Færøsk, til hvis Tillegnelse der udkræves mere Anstrengelse og aandelig Spændstighed end til at sætte sig ind i en almindelig svensk Smörgås-Menue, hvorfor Færdighed i Færøsk ogsaa optræder rent sporadisk og genert paa denne Egn af Kloden, skønt Forbindelsen Danmark-Færøerne skulde synes at opfordre til det modsatte.“ — Artikelforfatteren gjer kort greie for den rørsle som han nemner „den nyfærøske Kulturs Gennembrud“ med sentrale personar som Svabo, Hammershaimb og Jacob Jacobsen, „og de færøske Forfattere og Digtere, der ved Overgangen fra 19. til 20. Aarhundrede havde lagt Pubertetsalderen bag sig og var gaaet fra det rent imitative til det mere reaktive i Menneskelivet. Af Navne kan man nævne Tyllsten fuld, men den største af dem, Egen, der rager op over Underskoven med sin stolte Krone, er uden Modsigelse J. H. O. Djurhuus, allerede i levende Live optrædende i den almindelige færøske Bevidsthed som Myten Janus.“

Bókagarður
 áarvegur 5 HF 11109